

GARACZI LÁSZLÓ

Remixát

A haverjai hívták Video Joe-nak, ha cukkolni akarták, mert Vida Józsi vékony, szemüveges legény volt, és bár gesztenyeszín szeme tetszett a lányoknak, a Joe név úgy állt rajta, mint Trabanton a téli gumi, lötyögött, nem is szerette. Magának való gyerek volt, de ha megivott néhány pohár vébékát a Fekete Lyukban, és jó cimborák vették körül, akik szintén emelgették a poharat, megeredt a nyelve. Egyszer a Fiatal Művészek Klubjában üldögélt, és egy lányt talált maga mellett.

Hát te ki vagy?

Én a Zsuzsi.

Hú, micsoda lány volt az! Video Joe, nevezzük így, mert a név ráragadt, és végül is megszokta, és egyben emlékezzünk meg egy barátról, aki már a mennyországban pipázgat, tőle hallottunk először Video Joe-ról, megérdemli, hogy leírjuk a nevét, Cserne Lacinak hívták, míg e sártekét taposta, szóval Video Joe megneszült, mert szép lány volt a Zsuzsi, friss, ropogós, új hullámos, de a többivel ellentétben a szája mosolyra nyílt, nem arra a keserű fintorra, ami akkoriban szokás volt. Beszélgettek, iddogáltak, jó kis bringa ez, gondolta magában Joe. Nem először fordult elő, hogy a vágy éjjeli lánykák karjába lökte, de mikor hajnalban egy Mikszáth Kálmán téri lakás cselédszobájában ölelték egymást, úgy érezte, ez most más, valami zengett és zúgott fölöttük, és a nászt nem részeg alvás, zákányos ébredés, sunyi menekülés követte, csodálkozva nézték egymást, mintha hirtelen kijózanodtak volna, és szenvedésnek tűnt fel, hogy egyszer ezt be kell fejezni, el kell válni, a nappal hideg fényénél kell megnézni, mi volt és mi lehet. Az elválás a vártnál hamarabb bekövetkezett, mert a rögtönzött buli házigazdája, egy híres színész nagytermészetű öccse, aki logopédiát tanult a gyépén, bekopogott, a kilincset rázta, nyissák ki, mennie kell.

Az író, aki megszakítja beszédét, kitérőket iktat be, szót csépel, előtérbe tolaszik, osztja az észt kéretlenül: tolvaj, ki meglopja melléje szegődő útítársát, úgy-hogy száz szónak is egy a vége, az éjszaka emléke nem múlt el nyomtalanul. Telefonszámot nem cseréltek, randevút nem beszéltek meg, de mikor Joe pár nappal később a Ráday-klub füsttől és alkoholgőztől sűrű és sötét légtérében, a tömegben, zajban is érzékelte, hogy immár megint nincs egyedül. Hamarosan meg is látta Zsuzsit a pult mellett, egy lánnyal beszélgetett, konkrétan a Somával, még fiatal felnőtt korából, de már akkor is dermesztő méretű dekoltázzsal felszerelve. Megszűnt a zaj, elnémult a zene (*Sexepil: Arab fiúk, német lányok*), Joe szíve, ahogy mondani szokás, a torkában dobogott, de nem ment oda, kiélvezte a várás kínját és gyönyörét, ilyen perverz csávó volt ez a Video Joe. Hanem amikor elkezdődött a *Sexepil* című szám, és mindenki hujjogva középre ugrált, odapenderült, átölelte Zsuzsi darázsderekeit, magával vonta a táncolók közé, hogy csak úgy libbent a lány viganója.

Másnap délben Joe Thököly úti szuterénjében ébredtek, és Zsuzsi szemébe nézve megint csak azt a jó és meleg dolgot érezte a mellkasában. Zsuzsi Szegedre járt egyetemre, de ez nem lehet akadály, a távolság, hogy is van, a kis tüzeket kioltja, a nagyokat fellobbantja, minden azon múlik, Zsuzsi hogy áll a kérdéshez, és bizonyos jelek arra utaltak, jól áll, mert bár vissza kellett utaznia Szegedre, és elárulta, hogy jövő hétvégén nem is tud Pestre jönni, ám fölvetette, hogy ha Joe-nak volna kedve őt meglátogatni, szívesen látná kollégiumi szobájában, annál is inkább, mert a szobatársa nem lesz otthon, valamint CPG-koncert lesz a Rottens-klubban, és másnap még akár Zsuzsi szüleihez is elmehetnek Kishalomra. A CPG-ről annyit kell tudni, na de erről talán majd máskor, ne hagyjuk magukra a szerelmeseket, merthogy az események vad vágtába kezdtek: Joe pénteken vonatra szállt, és ahogy meglátta Zsuzsit a szegedi állomás peronján, a félelem, hogy csak a szesz ködében kapaszkodtak egymásba, és most majd két idegen fogja józanul és hidegen bámulni egymást, kiderül a turpisság, kipukkad a lufi, szóval ezek a végtére is jogos félelmek egy pillanat alatt szertefoszlottak, ahogy átölelték egymást, aztán Zsuzsi azt mondta, örülök neked, megfogta Joe kezét, és elvitte a koleszba.

A péntek a bulizás jegyében telt, CPG-koncert, *Erdős Péter, kurva anyád*, kocsmák, majd újra a kolesz, ahol hétvégeként nonstop tivornya zajlott, ők is csak reggel kerültek ágyba. Másnap elbuszoztak Kishalomra, de ez a kirándulás már nem sikerült olyan jól, Zsuzsi szüleinek nem tetszett Joe a túskehájával, a gyűrött zakója hajtókájára tűzött jelvényekkel, a combtőig felhasadt nadrágjával – éjjel valami kerítésen is átmásztak –, valamint azt is furcsállták, hogy félóránként kivonult a konyhakertbe füvet szívní, amiről nem tudták ugyan, hogy fű, de dohányozni odabent is lehetett volna. Joe általában véve és távolról csodálta a falvak rusztikus világát, de közletről idegenkedett az ólak szagától, és az olyan veszélyes eszközöktől, mint gereblye és rotációs kapa. A helyiek ízes beszéde is felzaklatta, arra emlékeztette, mikor kiskorában vidékre utaztak, és anyja beszéde útközben fokozatosan népiesre váltott. Nem lett nagyobb botrány, túlszívta magát, bambán heherészett, az utolsó busszal visszaindultak Szegedre, és Zsuzsi tudta, hogy Kishalomra egy ideig nem fognak jönni. A JATE-klubban Joe többé-kevésbé kijózanodott, viszont ragaszkodott hozzá, hogy félmeztelenül táncol a *Passengerre*, emiatt összetűzésbe került a kidobókkal, de Zsuzsinak sikerült elrángatnia onnan.

Következő hétvégén Iméli Zsuzsi utazott Pestre (hogy miért hívjuk Iméli Zsuzsinak, később fog kiderülni), megint minden jó volt, és két szeretkezés közti szünetben Joe, maga számára is váratlanul, megkérte Zsuzsi kezét. Nem tervezte el a dolgot, feküdtek az ágyban, spanglit szívtak, a gyöngyösi cuccot a kenderáztató mellől, mert a holland elfogyott, és akkor véletlenül kicsúszott a száján. Eredetileg valami szépet akart mondani, de irtózott az érzelmességtől, minden érzelmességet érzélgősségnek tartott, az érzelmeket nem lehet kifejezni, az érzelmeket érezni kell, ahogy kifejezed, érzélgősség lesz, hazugság és nyál, az érzelmek taglalása helyett mintegy gyakorlatias ötletként vetette föl, hogy Zsuzsinak nem volna-e kedve hozzámenni feleségül. Be vagy szíva, vélte Zsuzsi, de nem mondott se nemet, se igent, és ezentúl, mintegy tréfából, jegyespárnak tekintették magukat. Eltelt egy kis idő, és Joe, megint csak kicsit betépvé, azzal állt elő, hogy váltsák valóra a tervet, házasodjanak össze, és Zsuzsi most már napnál világosabban látta, hogy komolyak a szándékai. Az esküvőre csak a két tanút hívták el, Hajnal Bandit és Somát, az énekes

dizőzt, Zsuzsin piros, kivágott selyemruha volt, és ahogy kimondták az igent, még ott, a házasságkötő teremben rápöfentettek, mintegy megszentelve a rítust, szólt a nászinduló és ők boldogan távoztak. Zsuzsi arról, hogy férjhez ment, egyelőre nem szólt a családjának, jobbnak látta, ha fokozatosan avatja be őket, először talán a húgát, aztán az anyját, és így tovább.

Ekkor kezdtek a dolgok rosszra fordulni.

Először is kiderült, hogy Zsuzsi allergiás a Thököly úti szuterén levegőjére – a falak alul végig salétromosan fel voltak ázva –, és a vizsgaidőszak is beköszöntött, így hát lement Szegedre azzal, hogy Joe, akiről igazából nem is tudta, miből él, versei jelentek meg újságokban, ezzel bőven megelégedett, szóval hogy addig Joe szerez új albérletet, és megpróbál anyagilag egyenesbe jönni. Kicsit fáj, hogy Joe rögtön az első hétvégén nem látogatta meg, pedig Kretens koncert volt a JATE-klubban, de Joe telefonban megnyugtatta, hogy intézi az ügyeket, lakást keres, és közben összehaverkodott a Felszabon meg a Wichmann sörözőben néhány fiatal fróval, lapalapításban törik a fejüket, nagyon fontos, hogy minden percet Pesten töltsön. Iméli Zsuzsi egészségi állapota nem javult, állandó hőemelkedés, álmatlanság, a bőrén viszkető, vörös foltok jöttek ki, és a vizsgáit nyár végére halasztotta. Meg akarta látogatni Pesten Video Joe-t, de a fiú lebeszélte, a lánynak pihennie, tanulnia kell, neki pedig annyi a dolga, inkább majd ő látogatja meg a lányt Szegeden, de erre a látogatásra csak hetekkel később került sor, akkor sem Szegeden, hanem Kishalmon, Zsuzsi szüleinél. A látogatás, akárcsak az első, nem sikerült jól, mindketten idegennek, nyüzögőnek találták a másikat, Zsuzsi apja pedig nyíltan felelősségre vonta Joe-t, hogy micsoda dolog egy ifjú férjtől – addigra már kiderült, hogy házasok –, hogy magára hagyja beteg feleségét, hetekig feléje sem néz, mire Joe azt válaszolta, ne szóljon bele, majd ők ketten elintézik. Búcsúzóul azt mondta Zsuzsinak, kifesti az új albérletet az Ó utcában, és már jöhet is, azzal elment, és soha többé nem jelentkezett, nem is telefonált.

Zsuzsi júliusban valamivel jobban érezte magát, felutazott Pestre, közös ismerősöktől, például Somától próbált Joe felől érdeklődni, de Joe-t senki nem látta az utóbbi időben, nem tudták, merre jár, mit csinál, hol lakik, az Ó utcai lakásról még csak nem is hallottak. Zsuzsi hazautazott, és írt egy levelet a régi albérletük címére, majd mikor a levél címzett ismeretlen jelzéssel visszaérkezett, ugyanezt a levelet elküldte Video Joe szüleinek, akiknek a címét a telefonkönyvből nézte ki. Ekkor gyors egymásutánban két levél is jött Joe-tól, az elsőben rövid mentegetőzés után, amiben valami vidéki felolvasóköriútra hivatkozott és a sok szerkesztői munkára, azzal hűtegette, hogy közeleg az uborkaszegzon, és augusztusban már sokkal több figyelmet tud fordítani ifjú hitvesére. A pár nap múlva érkező, második levelet Zsuzsi tízszer is elolvasta, de képtelen volt felfogni az értelmét, nem hitte, hogy ez megtörténhet, próbálta elképzelni, hogy valami vicc, hogy Joe csúnyán beállva írta azokat a mondatokat. Pedig a levél egyértelműen fogalmazott: ne haragudjon, nem kéri, hogy Zsuzsi megértse őt, vagy megbocsásson neki, mert amit tesz, megbocsáthatatlan, de az a helyzet, hogy mást szeret, és jobban tiszteli Zsuzsit annál, hogy hazudjon, ezért döntött úgy, hogy jobb, ha mindent bevall, és kéri, hogy váljanak el.

Az első, békéltető tárgyalásra Joe az ügyvédjét küldte el, és a másodikon, ahol kimondták a válást, Zsuzsi szintén csak ezzel a festett hajú ügyvédnővel találkozott. Megértette, hogy Joe nem akarja látni, és többé nem jött Pestre, akármilyen jó

koncert volt a Fekete Lyukban, sőt Szegedre sem sokat járt be, annál is inkább, mert Szegedet ellepték a skinheadek abban az időben, még a diszkók és egyetemi klubok is tele voltak velük. Mikor egy év múlva levelezőn sikerült lediplomáznia, ott, a falujában, Kishalmon kapott állást az általános iskolában, ahol a húga is dolgozott napközis tanárnőként. Teltek az évek, új iskolaigazgatót neveztek ki, megszűnt a tévesz, és a tanácselnök Ferit ezentúl polgármester Ferinek hívták. Zsuzsi Video Joe-ról nem hallott semmit, nem tudta, él-e, hal-e, magányát munkába fojtotta, még hozzá oly sikeresen, hogy pár év múlva igazgatóhelyettesé neveztek ki, és már ebben a minőségében egy uniós pályázaton számítástechnikai berendezéseket nyert az iskolának, köztük egy 386-os számítógépet. A technika-tanár segítségével megtanulta, hogy kell használni, később készített egy mail-boxot, aminek az lett a címe, hogy imélizsuzsi@freemail.hu, ezért hívjuk őt Iméli Zsuzsinak, és ide érkeztek Video Joe levelei sok év hallgatás után.

Röviden össze kell foglalnunk, mi történt ezalatt Video Joe-val, először is nem vett ki semmiféle lakást az Ó utcában, mert akkor már a Hajnal Bandi nevű barátjánál lakott a Lázár utcában, és bár tényleg összeismerkedett fiatal művészekkel, de ezek az ismeretségek nem pályakezdekről, közös művészi tervekről, műhelymunkáról, lapalapításról, hanem több napig, sőt hetekig tartó közös züllésről szóltak. Hajnal Bandi eredeti figura volt, pincékből összeszedett, kiszáradt és lelapított macskatetemeket tűzött a lakása falaira művészi installáció gyanánt, kedves mondása szerint nem véletlen, hogy Jefferson *kenderből* készült papírra írta a Függetlenségi Nyilatkozatot, a Ricsi nevű haverjukat pedig úgy hívta, hogy Oroszlánszágú Richárd. Hajnal Bandi nem csak a szellemességekben és a piálásban, füvezésben, de a szipuzásban, mákteázásban, sőt a Berlinben élő haverok által levélbélyeg alatt elküldött LSD-bélyegek fogyasztásában és élvezetében, vagyis a *lecsózásban*, mely neologizmus állítólag magának Szentjóby Tamásnak köszönhető, szóval Hajnal Bandi ezekben a huncutságokban is élen járt, lehetett tőle tanulni. Video Joe közelről tanulmányozhatta egy késő-szocialista – ezt, hogy késő, akkor még nem lehetett tudni – pia- és droghuszar mindennapos életét és küzdelmeit. Pár hét után abban a helyzetben találta magát, hogy fölkelés után első útja a virágboltba vezetett, pontosabban virágboltokba, mert sok helyre már be se engedték, úgy hogy csak külvárosi kertészetekben tudta beszerezni a szárított gubókat, amiből a reggeli mákteájukat főzték. Napjaik mákteával kezdődtek, füvezéssel folytatódtak, piázással teltek, jó esetben lecsózással, esetleg speeddel érték el a csúcspontot, és általában teljes öntudatvesztéssel végződtek. Józan pillanataiban Joe-nak hiányzott Zsuzsi, és szégyellte magát, de erre a szégyenre kitűnő szer volt az ópiát. Lehetetlennek tűnt, hogy azt az édes lányt beavassa ebbe az életbe, ezért úgy döntött, lezárja a múltat, és mivel más magyarázatot nem talált, a legkézenfekvőbb hazugság, egy új szerelem koholt története mellett döntött. Holott nem szeretett akkor ő már senkit és semmit, talán csak Hajnal Bandit meg a többi mákvirágot, valamint a teafozójét, pipáját, mákvágó pengéit, égető kanalát. Egy kiválasztott szekta tagjának érezte magát, megvetéssel gondolt a gyáva, kispolgári, pórázon rángatott, hamis életekre, a házasság intézményére, és mintha már nem is ő lett volna, aki a Mikszáth Kálmán téri cselédszobában olyan szenvedélyesen ölelte a lányt, mindez zavaros emlékké vált, abból az időből, mielőtt kilépett volna az isteri fénybe, a mámor és a rettegés birodalmába. Ahogy az ilyenkor lenni szokott, és Hajnal Bandi is erre ösztökölte,

a dflerkedésbe is beletanult, ebből fizette a festett hajú válóperes ügyvédnőt, akivel Zsuzsinak be kellett érnie helyette a bíróságon.

A május abban az évben is utazgatással telt, a déli határtól haladtak fölfelé, ahogy sávokban száradtak le a földek, amik néha végeláthatatlan mezők, néha csak kis konyhakerti vetemények voltak a faluszéli házak mellett, de még ide is megérte bemászni, ha nem volt kutya, megmetszették a friss gubókat, vártak félórát, és filmes tégelyekbe vagy orvosságos fiolákba gyűjtötték a mákzsírt. Kocsonyás állapotban hamar megromlott, mielőbb ki kellett égetni, a por elállt, később is használhatták volna, mert általában rögtön beküldték, azon ritka alkalmaktól eltekintve, mikor sikerült olyan mennyiséget szüretelni, hogy eladásra is gondolhattak, de ez vidéken nehézkes és veszélyes is volt, előfordult, hogy szennyezett volt az anyag, például permetezték vagy trágyázták a földet, és gond lehetett volna belőle, ha baleset történik, nekik már voltak tapasztalataik, tudták, mit kell tenni mérgezőes tüneteknél, de ezek a friss és naiv, ám annál mohóbb vidéki droggerek tudatlannak és az önpusztítás vágyában teljesen zabolátlannak tündek. Négyen értek a csehszlovák határhoz, a lány Kiskunhalason csapódott hozzájuk, nyöszörgött, kórházba akart menni, de a három fiú, Hajnal Bandi vezetésével, nem törődött vele. Az elvonás fenyegető réme bizonyos megfontolásokat egyszerűen elsodort, az irreális remény, hogy még zöld mákföldet találhatnak, elfeledtette velük a határöröktől való félelmet. Az időjárás sem ismeri a határ fogalmát, nem torpan meg a felhő vagy a szél Sturovónál, Röszkénél vagy Hegyeshalomnál, a golya és a fecske sem lassít le, ha megpillantja odalent a csfkosra gereblyézett homoksávot és az örbódékat, a dongó sem zümmög más hangon, mikor átmegy tót akácvirágot szippantani. Ebből a szempontból inkább érezték magukat a természet, mint a társadalom gyermekének, figyelmen kívül hagyták a tiltó táblákat, és még szerencsájük is volt, találtak egy utolsó, hosszúkás mákföldet egy erdősáv árnyékában. Volt teje a gubóknak, azon melegében nyalogatták, majd később egy lelakatolt csőszkunyhó mellett lőtték be az első adagot. Pókhálós arc, beszappanozott talpak, az ujjakról jég csöpög, előttük vérvörös, lánghabos tenger. A lány is magához tért, pupillája összeszűkült, hangja elmélyült, szar ez a mák, mondta, adjuk el, vegyünk hernyót. Nem hercsizünk, mondta Hajnal Bandi, a mák tiszta, isteni esszencia, a természet ajándéka, nem laboratóriumi fos, de a lány mindenképp haza akart menni. Holnap leszedjük a maradékot, válaszolta Hajnal Bandi, aztán tovább, fel, északnak. Elnémultak, alkonyodott, a zümmögő, kék legyek fölöttük hol egyhelyben libegtek, hol összevissza cikáztak.

Hajnalban határőrök jöttek a csőszkunyhóhoz, egy madár rikoizni kezdett, Ricsi, Joe és a lány az út felé rohant, Hajnal Bandi viszont, ahogy előző nap mondta, fel, északnak, a fészker mögött végtelen búzamező hullámozott a felkelő nap fényében, a fák közül kilépett egy katona, valamit kiabált, aztán fölemelte a fegyverét, és lőtt.

Video Joe itt, a határnál ért el egy végső határt, mélypontot, ahonnan kétséges volt a visszatalálás. A börtönt úgy úszhatta meg, ha kórházba megy, és pár hét múlva egy jugoszláviai drogelvönő telepen találta magát, ahol szigorú napi fegyelemben, másfél éven át követ tört hasonló korú sorstársaival. Egyszer azt mondta neki a pap, aki a tábort vezette: *a fájdalom igazságszérum*, mikor beszélt, a homloka három mély ráncba szaladt.

Iméli Zsuzsa, a kishalmi Petőfi Általános Iskola igazgatóhelyettese a kilencvenes években látott a tévében egy irodalmi műsort, *Úr Ír* volt a címe, és egy nagyszerű

ember vezette, aki szintén nincs már köztünk, ő is megérdemli, hogy a nevét ideírom: Békés Pálnak hívták, és akkor Zsuzsi arra gondolt, hogy talán elő kellene fizetnie irodalmi lapokra, de a magával szemben táplált gyanakvás szellemétől vezetve az ötletet arra a titkos óhajra származtatta vissza, hogy talán hírt akar hallani egykori férjéről, ezért inkább úgy döntött, nem fizet elő semmilyen újságra, legyen a múlt örökre eltemetve.

Aztán egy szép napon levelet kapott Budapestről, és a feladó helyén ez állt: Vida József. Most az a mondat jön, hogy reszkető kézzel bontotta fel a levelet és elsőre nem tudta elolvasni, ami közhely ugyan, de ez történt. Joe azt írta, hogy sok évvel azelőtt azért szakított vele, azért vált el tőle, mert nem akarta őt méltatlan és nyomasztó körülmények közé kényszeríteni, amibe ő csak és kizárólag saját hibájából került, de már akkor elhatározta, hogy ha egyszer lesz ereje és szerencséje, hogy talpra álljon, hibáját jóvá fogja tenni. Ez a nap elérkezett, újjászületett, és most sikeres embernek mondhatja magát, akire, sokak szerint, fényes jövő vár, könyvei jelentek meg, díjakat kapott itthon és külföldön, darabjait játsszák a színházakban, forgatókönyvet ír, fordít, elárasztják felkérésekkel, az olvasók várják az új publikációit. Tudja, hogy valószínűleg elkésett, a sors túl sokáig halogatta, hogy ezekkel a sorokkal Zsuzsi elé lépjen, semmit nem hallott róla az elmúlt években, nem tudja, van-e férje, családja, gyerekei, de ha véletlenül nem ment férjhez, nem is tervez házasságot, nincs barátja, akkor ezennel újból megkéri a kezét, mivel azt gondolja, hogy Zsuzsi megosztotta vele a nehéz napokat, ezért megérdemli, hogy most ő ossza meg vele jobb napjait, ha pedig már férjhez ment, ő csak örül annak is, reméli, hogy boldogan él, és nem fogja ez a levél megbántani.

Zsuzsit soha nem érzett nyugalom szállta meg, nem Joe-nak bocsátott meg, azt már rég megtette, de végre megbocsáthatott önmagának. Beütötte Joe nevét a keresőbe, és kiderült, hogy minden igaz, amit Joe írt, és pár nap múlva válaszolt neki, hogy köszöni a levelet, de hogy elfogadja a felé nyújtott kezet, ennek semmi értelme, szomorú maskara lenne a vidéki kis tanítónő a híres író mellett, azon kívül ennyi év nagy idő egy nő életében, főleg ha munkás életet él. Egy dolog fáj csak neki, hogy Joe rosszul ismeri őt, feltételezi, hogy férjhez ment, ő neki mondott igent, és ez alól semmilyen törvény nem menti fel. Szeretné még egyszer látni, mindig is vágyott erre, kérni azonban nem fogja, mert fél, hogy rossz érzéseket szülne a viszontlátás, jobb, ha távolból gondolnak egymásra, a múltra, de ha Joe mégis úgy véli, hogy érdemes tartaniuk a kapcsolatot, és Joe-nak is megfelel a forma, emailezzenek, egyszerűbb, gyorsabb, és megadta Joe-nak az emailcímét.

Attól kezdve rendszeresen mailt váltottak, beszámoltak életük folyásáról, a napi kis eseményekről, Joe elküldte Zsuzsinak a könyveit digitális formában, mesélt a külföldi útjairól, Zsuzsi pedig a falu hétköznapijairól, a családjáról, és azt is elmondta, hogy az apja közben meghalt autóbalesetben. Zsuzsi kimásolt és magánál hordott egy idézetet Joe-tól: Az élet könyv, melyet túl gyorsan futsz át, nyomában szétfeszülő képek és érzelemcsíkok maradnak, míg végül emlékezedet egy üres nevet öröl csupán. Joe egy év múlva újból fölvetette, hogy találkozzanak, Zsuzsi még mindig húzódozott, fél, hogy Joe csalódik benne, már nem az a csitri, de Joe megnyugtatta, hogy nem az elmúlt szerelmüket keresi, ő vele akarja leélni az életét, és nem hinné, hogy ettől bármi elriaszthatná. Végül létrejött a találkozó Zsuzsiék kishalmi házában, Joe már nem járt ki az ólak mögé füvet szívni, bár azért a borospoharat, talán

hogy a szorongását oldja, sűrűn emelgette. Az esküvőt októberben tartották, ott a faluban, a szűkebb családot hívták meg, ebéd után bepakoltak Joe Ford Escortjába, felköltöztek Budapestre, és aztán Zsuzsi szabályosan, másfél évenként három lányt szült Joe-nak.

Itt ér véget, pontosabban itt tart Video Joe esete Iméli Zsuzsival, Zsuzsi jelenleg magyart tanít a Berzsenyi Gimnáziumban (a fiam nála érettségizett idén), Joe-t pedig sikeres irodalmi és műfordítói karrier után egy új és feltörekvő kis politikai párt színeiben országgyűlési képviselőnek választották. A kampány időszakában és a Parlament megalakulásakor Joe számos interjút adott, legutóbb épp a Népszabadságnak, nem nagyon figyelt oda, honnan jön a kicsit dadogó, szimpatikus fiatalember, mind ugyanazt kérdezték, és ezekre a kérdésekre jól kidolgozott válaszai voltak, bár arra azért törekedett, hogy ne mindig ugyanazt mondja, nem csak az olvasók iránti udvariasságból, de hogy ő maga ne unatkozzon. Az újságíró a szokványkérdések után, az interjú vége felé arra volt kíváncsi, melyek Joe eddigi gazdag pályájának, életének legkülönlegesebb, legszebb, legerősebb pillanatai, és Joe azonnal a Mikszáth Kálmán téri cselédszobára gondolt, ahol először ölelte Zsuzsit, de közben tudta, mi a megfelelő válasz, hogy a gyermekei születése után természetesen a képviselői beiktatása volt ilyen erős pillanat, amikor esküt tett a Parlamentben, hogy minden tudásával és erejével a köztársaságért fog dolgozni, de miközben válaszolt, még hozzá kifogástalan, nyomdakész mondatokban, egy kép tolakodott a szeme elé: Hajnal Bandi áll a hullámozó mező közepén a fölkelő nap fényében, arcáról lehull a téboly maszkja, és szemén még ott tükröződik a világ, ami mostantól nélküle lesz.

